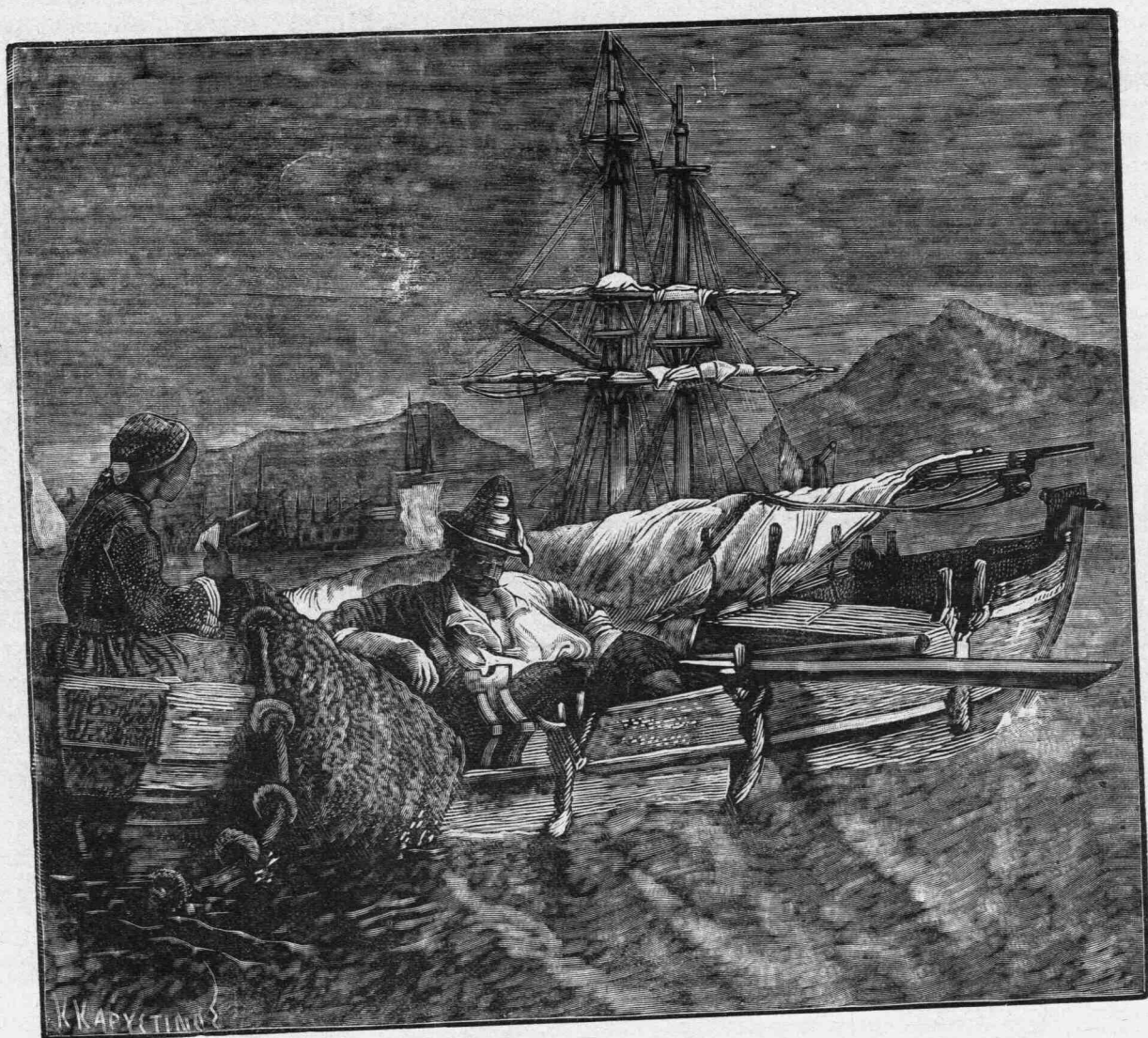

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ
Ο ΛΗΣΤΗΣ

Τὸ παιδίον ἡσχολεῖτο πρὸς ἐπισκευὴν τῶν δικτύων του. (Σελ. 90).

Α'

Συμβαίνει εἰς τὰς πόλεις ὡς καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ τύχη συνεργεῖ εἰς τὴν ἰδρύσιν ἢ τὴν γένεσιν των, καὶ ἡ τοπογραφικὴ θέσις ἐφ' ἧς ἐγείρονται αἱ μὲν, ἡ κοινωνικὴ θέσις ἐν ἣ γινώσκονται αἱ ἄλλαι, ἐπιδρῶσι καλῶς ἢ κακῶς ἐφ' ὅλης τῆς ὑπάρξεώς των.

Ἰδοὺ διατὶ συλλαμβάνομεν συμπάθειαν ἢ ἀποστροφὴν, ἀγάπην ἢ μῖσος πρὸς αὐτὴν τὴν πόλιν ἢ πρὸς ἐκείνην, ὡς δι' αὐτὸ ἢ δι' ἐκεῖνο τὸ πρόσωπον.

Ἰδοὺ ὁ λόγος δι' ὃν προσδίδομεν εἰς λίθους ἀψύχους ἐπίθετα εἰς ἀνθρώπινα μόνον ὄντα ἀρμόζοντα, λέγοντες Μεσσήνη ἢ εὐγενὴς, Συρακούσαι αἱ πισταί, Πάνορμος ἢ εὐδαίμων.

Τῶνόντι, ἐὰν ὑπῆρξε πόλις προνομιούχος ὑπὸ τῆς τύχης προικισθεῖσα, εἶνε ἡ Πάνορμος.

Ἐγχειρομένη ὑπὸ οὐρανὸν ἀνέφελον, ἐπὶ γονίμου ἐδάφους, ἐν μέσῳ τερπνῶν ἐξοχῶν, ἀνοίγουσα τὸν λιμένα της εἰς θάλασσαν γλαυκὴν προσπιζομένην πρὸς βορρᾶν ὑπὸ τοῦ λόφου τῆς Ἀγίας Ροζαλίας, πρὸς ἀνατολὰς ὑπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Νεφεράνου, πλακισιομένη πανταχόθεν ὑπὸ ἀλύσεως ὀρέων περιζωννυούσης τὸ εὐρὺ πεδίων ἐφ' οὗ εἶνε ἐκτισμένη, οὐδέποτε ὁδαλίσκη βυζαντινὴ ἢ αἰγυπτία σουλτὰνα κατωπτρίσθη πλέον ἐκλελυμένη, ἐκ ραθυμίας καὶ ἡδονῆς, εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Κυρηνναϊκοῦ ἢ τοῦ Βοσπόρου, ὡς αὕτη, τὸ πρόσωπον ἔχουσα ἐστραμμένον πρὸς τὴν μητέρα της, τὴν ἀρχαίαν κόρην τῆς Χαλδαίας.

Ἐπίσης μάτην ἤλλαξε κυρίους· οἱ κύριοί της ἐξέλιπον καὶ αὐτὴ μένει ἔτι.

Καὶ ἐκ τῶν διαφορῶν της κατακτητῶν, τῶν ἐλκυσθέντων πάντοτε ὑπὸ τῆς γλυκύτητος καὶ τοῦ κάλλους της, ἡ δούλη βασιλίσσα ἐτήρησε μόνον περιδέραια ἀντὶ ἀλύσεων.

Ἐπίσης, οἱ ἄνθρωποι παντὸς τόπου, συνέρρουσαν ἐκεῖ, ἵνα τὴν καταστήσωσι μεγαλοπρεπῆ μεταξύ τῶν πλουσίων.

Οἱ Ἕλληνες τῇ κατέλιπον τοὺς ναοὺς των, οἱ Ῥωμαῖοι τὰ ὑδραγωγεῖα των, οἱ Σαρακηνοὶ τοὺς πύργους των, οἱ Ἰσπανοὶ καὶ οἱ Νορμανδοὶ τὰς μεγαλοπρεπεῖς των ἐκκλησίας.

Καὶ ὡς τὸ κλίμα της ἐπιτρέπει παντὸς φυτοῦ τὴν βλάστησιν, παντὸς δένδρου τὴν ἀνάπτυξιν, συνεοὶ εἰς τοὺς λαμπροὺς της κήπους τὴν δάφνην τῆς Λακωνίας, τὸν φοῖνικα τῆς Αἰγύπτου, τὴν συκὴν τῆς Ἰνδίας, τὴν ἀλόην τῆς Ἀφρικῆς, τὴν πεύκην τῆς Ἰταλίας, τὴν κυπάρισσον καὶ τὴν ὄρν τῆς Γαλλίας.

Οὐδὲν ἐπίσης τὸ ὠραιότερον τῶν ἡμερῶν τῆς Πανόρμου, ἵνα μὴ ὀνομάσωμεν τὰς νύκτας της: νύκτας Ἀνατολικὰς, νύκτας διαυγεῖς καὶ μυροβόλους, καθ' ἃς ὁ ψιθυρὸς τῆς θαλάσσης, ἡ πνοὴ τῆς αὔρας, ἡ βοὴ τῆς πόλεως, ὁμοιάζουσι πρὸς παγκόσμιον συναυλίαν ἔρωτος, καθ' ἃς πᾶν τὸ ἐν τῇ φύσει, ἀπὸ τοῦ κύματος, μέχρι τοῦ φυτοῦ, ἀπὸ τοῦ φυτοῦ μέχρι τοῦ ἀνθρώπου, ἀναδίδουσι μυστηριώδη πνοήν.

Ἀναβῆτε ἐπὶ τῆς Ζίζας, ἐπὶ τοῦ δώματος τοῦ Βασιλικοῦ Ἀνακτόρου, ὅτε ἡ Πάνορμος ὑπνώττει, καὶ θὰ νομίσητε ὅτι εὐρίσκεσθε παρὰ τὸ προσκεφάλαιον νεαρᾶς ἡδυπαθοῦς κόρης.

Εἶνε ἡ ὥρα, καθ' ἣν οἱ πειραταὶ τοῦ Ἀλγερίου καὶ οἱ τῆς Τύνιδος ἐξέρχονται ἀπὸ τὰ κρησφύγετά των, διανοίγουσιν εἰς τὸν ἄνεμον τὰ τρίγωνα ἱστία τῶν πλοικρίων των καὶ περισκοποῦσι τὴν νῆσον.

Ἀλλοίμονον τότε εἰς τὰς ἀσυνέτους πόλεις, τὰς ἀναπαυμένας ἄνευ φανῶν καὶ φυλάκων ἐν τῇ παρλίᾳ, διότι οἱ κάτοικοί των ἀφυπνίζονται ὑπὸ τὰς λάμπεις τῆς πυρκαϊᾶς καὶ τὰς κραυγὰς τῶν γυναικῶν καὶ τῶν θυγατέρων των, καὶ προτοῦ τοῖς ἐπέλθῃ ἡ ἐπικουρία, τὰ ὄρνεα τῆς Ἀφρικῆς θὰ ἔχουν ἤδη ἐξαφανισθῇ μετὰ τῆς λείας των.

Ἐπειτα, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, θὰ ἴδωσι τὰ ἱστία τῶν πλοίων των λευκάζοντα εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ ἐξαφανιζόμενα ὀπισθεν τῶν νήσων τοῦ Πόρρι, τῆς Παβινιάνης καὶ τῆς Λαμπεδούσης.

Ἐνίοτε πάλιν ἡ θάλασσα προσλαμβάνει αἴφνης πελιδνὴν χροίαν, ἡ αὖρα καταπαύει. ἡ πόλις ἡρεμεῖ. Νέφη τινὰ πορφυρὰ διατρέχουσι ταχέως τὸν οὐρανόν.

Τὰ νέφη αὐτὰ προαγγέλουσι τὸν σιρόκο, τὸ τόσον τρομάζον τοὺς Ἀραβὰς χαμοῖν αὐτό, τὸ λαμβάνον τὴν γένεσίν του ἐκ τῶν ἁμμῶν τῆς Λιβύης καὶ τὸ ὅποιον ἄνεμοι νοτιανατολικοὶ φέρουν μέχρι τῆς Εὐρώπης.

Πάραυτα τὸ πᾶν κλίνει, ὑποφέρει, θρηνεῖ.

Ἡ νῆσος ὅλη γογγυζει, ὡς ὅτε ἡ Ἐτνα ἀπειλεῖ.

Τὰ ζῶα καὶ οἱ ἄνθρωποι ζητοῦσι μετ' ἀνησυχίας ἄστυλον.

Καὶ ὅτε τὸ εὖρου, ἀναπαύονται πνευστιῶντα, διότι ὁ ἄνεμος αὐτὸς παραλύει πᾶν θάρρος καὶ πᾶσαν δύναμιν.

Ἡ Πάνορμος τότε ὁμοιάζει πρὸς ὑπαρξιν ἀγωνιώσαν καὶ τοῦτο μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν πνοὴ καθαρὰ, πηγάζουσα ἀπὸ τῆς Καλαβρίας, ἀναζωογονεῖ τὴν ἐτοιμοθάνατον, ἥτις σκιρτᾷ ἐπὶ τῇ σωτηρίῳ αὐρᾷ, ἐπανέρχεται εἰς τὴν ζωὴν καὶ ἀπὸ τῆς ἐπαύριον ἐπαναρχίζει ἄφροντις τὸν φαίδρον της καὶ πλήρη τέρψων βίον.

Ἦτο ἑσπέρα τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου 1803.

Εἶχε πνεύσει σιρόκος ἐφ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὁ οὐρανὸς ἐγένετο διαυγής, ἡ θάλασσα ἀπεκατέστη γλυκὴ καὶ ὁροσερὰ τις αὖρα ἐπνευσεν ἀπὸ τοῦ ἀρχιπελάγους.

Ἡ μεταβολὴ αὐτὴ τῆς ἀτμοσφαίρας ἐξήσκει, ὡς εἶπομεν, τὴν εὐεργετικὴν της ἐπίδρασιν ἐπὶ παντὸς ἐμφύχου ὄντος, καὶ ταῦτα πάντα ἐξήρχοντο κατὰ μικρὸν τῆς νύκτας των. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι παρίστατο εἰς δευτέραν δημιουργίαν,

καθόσον μάλιστα, ὡς εἶπομεν, ἡ Πάνορμος ἦτο ἀληθὲς Ἐδέμ.

Μεταξὺ ὅλων τῶν κορῶν τῆς Εὐας, αἵτινες ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ παραδείσου ὄν οἰκοῦσι, κυρίαν αὐτῶν ἀσχολίαν ἔχουσι τὸν ἔρωτα, ὑπάρχει μία ἥτις θὰ παίξῃ πρόσωπον λίαν σημαντικὴν ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς παρούσης ἱστορίας, διὸ κρίνομεν καλὸν νὰ ἐπισύρωμεν τὰ βλέμματα τῶν ἀναγνώστων μας ἐπ' αὐτῆς καὶ τοῦ τόπου ἐνθα κατοικεῖ.

Ἀς ἐξέλθωσι λοιπὸν μεθ' ἡμῶν τῆς Πανόρμου διὰ τῆς πύλης τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Ἀς πορευθῶσι κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν προκυμαίαν ἀφίνοντες δεξιὰ τὸ Καστέλλο ἃ Μάρε· ἃς ἀκολουθήσωσιν ἐπὶ τινα ὥραν τὴν ἀκτὴν καὶ ἃς σταθμεύσωσι πρὸ τῆς θελκτικῆς ἐκείνης ἐπαύλεως τῆς ἐγειρομένης εἰς τὴν παρλίαν καὶ ἥς οἱ γοητευτικοὶ κῆποι ἐκτείνονται μέχρι τῶν προπόδων τοῦ Πελλεγρίνου ὄρους.

Εἶνε ἡ ἐπαυλις τοῦ πρίγκηπος Καρίνη, ἀντιβασιλέως τῆς Σικελίας ἀντὶ Φρειδερίκου τοῦ Δ', ὅστις ἀπῆλθεν ἵνα ἀναλάβῃ κατοχὴν ἐπὶ τῆς ὥραιας του Νεαπόλεως.

Εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον τῆς περικαλλοῦς αὐτῆς ἐπαύλεως, ἐντὸς θαλάμου ἐπεστρωμένου διὰ γαλαζίου ἀτλαζωτοῦ ὑφάσματος, οὗτινος τὰ καταπετάσματα ὑποβασιάζουσιν ἀλύσεις ἐκ μαργαριτῶν καὶ οὗτινος ἡ ὀροφὴ εἶνε ζωγραφημένη, γυνὴ τις ἐνδεδυμένη δι' ἀπλοῦ νυκτικοῦ ἀναπαύεται ἐπὶ σοφᾷ, ἀπλοῦσα τοὺς βραχίονας, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα πρὸς τὰ ὀπίσω κεκλιμένην καὶ τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ.

Πρὸ μιᾶς ἔτι στιγμῆς θὰ τὴν ἐξελάβανέ τις διὰ μαρμαρίνων ἀγαλμα.

Ἀλλὰ φρικίαις ἐλαφρὰ διέτρεξε τὸ σῶμά της ὅλον, αἱ παρειαὶ της ἤρχισαν νὰ χρωματίζωνται, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἠνοίχθησαν.

Τὸ μαγικὸν ἄγαλμα ἐμφυχούται, ἀναπνέει, ἐκτείνει τὴν χεῖρα πρὸς μικρὸν ἀργυροῦν κωδωνίσκον θεθειμένον ἐπὶ μικρᾶς μαρμαρίνης τραπέζης τοῦ Σελινοῦντος, τὸν κινεῖ ραθύμως, καί, ὡς κουρασθεῖσα ἐκ τοῦ κόπου ὃν κατέβηκεν, ἀφίσταται νὰ καταπέσῃ ἐπὶ τοῦ σοφᾶ.

Ἐν τούτοις ὁ ἀργυροῦς ἦχος ἠκούσθη.

Θύρα τις ἠνοίχθη, καὶ νεαρὰ καὶ εὐειδὴς θαλαμηπόλος, ἥς ἡ ἀτημέλητος περιβολὴ μαρτυρεῖ ὅτι, ὡς ἡ κυρία της, ὀπέστη καὶ αὐτὴ τὴν ἐπήρειαν τοῦ ἀφρικανικοῦ λιθός, ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου.

— Σὺ εἶσαι, Τερέζα; εἶπε χαίνως ἡ κυρία της στρέφουσα πρὸς αὐτὴν τὴν κεφαλὴν. Ὡ Θεέ μου! ἐν εἶνε νὰ ζῇ κανεῖς; αἰωνίως θὰ διαρκῇ αὐτὸς ὁ σιρόκος;

— Ὅχι, σινιόρα, ἔχει πέσει ὁλοτελῶς, ἀρχίζει ἡ ἀτμοσφαῖρα νὰ καθαρίζῃ.

— Φέρε μου καρπούς καὶ παγωτὰ καὶ κάμε μου ὀλίγον ἀέρα.

Ἡ Τερέζα ἐξετέλεσε τὰς δύο αὐτὰς προσταγὰς μεθ' ὅλης τῆς ταχύτητος ἣν τῇ ἐπέτρεπε μικρὰ τις χαυνότης καὶ ἀδυναμία ἀπεμένουσα ἔτι ἐν αὐτῇ.

Ἀπέθηκε τ' ἀναψυτικὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐπορεύθη ν' ἀνοίξῃ τὸ παραθύρον τὸ βλέπον πρὸς τὴν θαλάσσαν.

— Κυττάζετε, κυρία κόρη, εἶπε, θάχωμε αὔριο λαμπρὰ ἡμέρα καὶ πόσο καθάρισε ὁ ἀέρας, ὥστε διακρίνει κανεῖς λαμπρὰ τὸ νησί Ἀλικούδη ἢ καὶ ἀρχίζει νὰ βραδυάζῃ.

— Ναί, ναί, αὐτὴ ἡ αὖρα εἶνε εὐεργετικὴ. Δός μου τὸν βραχιόνά σου, Τερέζα, θέλω νὰ δοκιμάσω νὰ πλησιάσω μέχρι τοῦ παραθύρου.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐπλησίασε πρὸς τὴν κυρίαν της, ἥτις ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ σερμπέτιον, τὸ ὅποιον μόλις τὰ χεῖλη της ἔχον θίξει καί, σθηριζομένη ἐπὶ τοῦ ὤμου της, ἐβημάτιζε χαίνως μέχρι τοῦ παραθύρου.

— Ἀ! εἶπεν ἀναπνέουσα τὴν ἑσπερινὴν αὐραν, πῶς ἀναγεννᾷ ἡ γλυκεῖα αὐτὴ πνοὴ! Φέρε μου πλησίον αὐτὸ τὸ ἀνάκλιντρον καὶ ἀνοίξον καὶ τὸ πρὸς τὸν κῆπον παράθυρον. Καλὰ! Ὁ πρίγκηψ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ Μονρεάλ;

— Ἀκόμη.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον ! Δὲν ἤθελον νὰ μ' ἐβλεπεν ὠχρᾶν καὶ οὕτω ἀπεριποίητον. Θὰ ἦμαι, πιστεύω, ἐλεεινὴ.

— Ἡ κυρία κόμησσα εἶνε ὠραία ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι εἰς ὅλη αὐτὴ τὴν πόλιν, ποῦ βλέπομε ἀπ' ἐδῶ, δὲν ὑπάρχει γυναικα ποῦ νὰ μὴ ζηλεύῃ τὴν σινιόρα.

— Ἀκόμη καὶ ἡ μαρκεσία Ρουδίνη καὶ ἡ πριγκίπισσα Βουτέρα ;

— Καμμία δὲν ἐξαίρω.

— Ὁ πρίγκηψ σὲ πληρώνει διὰ νὰ μὲ κολακεύῃς, Τερέζα.

— Ὁρκίζομαι εἰς τὴν κυρίαν, ὅτι τῆς λέγω μόνον ὅ,τι σκέπτομαι.

— ὦ ! πόσον ὠραῖον τὸ νὰ ζῇ τις εἰς Πάνορμον, εἶπεν ἡ κόμησσα ἀναπνέουσα ἀπλῆστως.

— Ἰδίως ὅταν ἔχῃ εἰκοσιδύο χρόνια, ὅταν ἦνε πλουσία καὶ ὠραία, ἐξηκολούθησε μειδιῶσα ἡ Τερέζα.

— Ἀπετελείωσες τὴν ἰδίαν μου σκέψιν; ἤθελον ἐπίσης νὰ ἐβλεπον εὐτυχεῖς ὅλους τοὺς περὶ ἐμέ. Πότε ὁ γάμος σου, εἰ ;

— Ἡ Τερέζα οὐδὲν ἀπήντησε.

— Δὲν εἶχεν ὁρισθῇ δι' αὐτὸν ἡ προσεχὴς Κυριακὴ ; ἐξηκολούθησεν ἡ κόμησσα.

— Ναί, σινιόρα, ἀπήντησεν ἡ θαλαμηπόλος στεναζούσα.

— Τί λοιπόν ! Δὲν εἶσαι πλέον τῆς αὐτῆς γνώμης ;

— Τῆς αὐτῆς γνώμης εἶμαι πάντοτε.

— Μήπως αἰσθάνεσαι ἀποστροφὴν πρὸς τὸν Γαετάνον ;

— Ὁχι· μοῦ φαίνεται νέος τίμιος, ποῦ θὰ μὲ κάμῃ εὐτυχῇ.

— Ἀλλως τε, αὐτὸς ὁ γάμος εἶνε μέσον διὰ νὰ μὲνῶ πάντοτε κοντὰ στὴν κυρία κόμησσα, καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ ἐπιθυμία μου.

— Τότε, διατί ἀναστενάζεις ;

— Ἀς μὲ συγχωρῇ ἡ σινιόρα. Ἐγὼ κάτι τοῦ τόπου μὰς ποῦ θυμοῦμαι.

— Τοῦ τόπου μὰς ;

— Ναί. Ὅταν ἡ κυρία κόμησσα ἐνθυμῆθη στὸ Πάλερμο πῶς εἶχε ἀφῆσει μία ἀδελφὴ ὁμογάλακτη στὸ χωριὸ ποῦ ὁ πατέρας τῆς ἦτο ὁ κύριός τῆς καὶ μ' ἔγραψε νὰ ἔλθω νὰ τὴν εὕρω, ἤμουν ἑτοιμὴ νὰ παντρευθῶ ἕνα νέον τοῦ Βώσου.

— Διατί δὲν ἔκαμες ποσῶς δι' αὐτὸ λόγον ; ὁ πρίγκηψ ἄμα τὸ ἐζήτην, θὰ τὸν προσελάμβανεν εἰς τὴν οἰκίαν.

— ὦ ! δὲν θὰ ἤθελε νὰ γίνῃ ὑπέρβητος ; σ' αὐτὸ εἶνε πολὺ περήφανος.

— Ἀλήθεια ;

— Ναί. Εἶχε τότε ἀρνηθῇ θέσιν εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ πρίγκηπος Γότο.

— Ἦτο λοιπὸν ἄρχων αὐτὸς ὁ νέος ;

— Ὁχι, κυρία κόμησσα, ἦτο ἕνας ἀπλὸς ὀρεινός.

— Πῶς ὠνεμάζετο ;

— ὦ ! δὲν πιστεύω ἡ σινιόρα νὰ τὸν γνωρίζῃ, εἶπε ζωηρῶς ἡ Τερέζα.

— Καὶ λυπεῖσαι δι' ὅ,τι ἔγινε ;

— Κ' ἐγὼ δὲν ξέρω. Γνωρίζω μόνον ὅτι ἂν γινόμεον γυναικὰ του, ἀντὶ νὰ πάρω τὸν Γαετάνον θὰ ἔπρεπε νὰ ἐργαζόμην γιὰ νὰ ζήσω, καὶ ὅτι αὐτὸ θὰ μοῦ ἦτο πολὺ κοπιαστικό. καθὼς μάλιστα θὰ ἔφευγα ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς κυρίας κομήσσης ποῦ εἶνε τόσο εὐκολὴ καὶ τόσο εὐχάριστη.

— Ἐν τούτοις μὲ λέγουν ἀπότομον καὶ ἀγέρωχον· εἶνε ἀλήθεια, Τερέζα ;

— Ἡ κυρία εἶνε ἐξαίρετος γιὰ μένα· αὐτὸ μόνον μπορῶ νὰ εἰπῶ.

— Αὐτὴ ἡ ἀριστοκρατία τοῦ Πανόρμου τὰ λέγει, διότι οἱ κόμητες τοῦ Καστέλ Νόβο ἔλαβον τὴν εὐγένειάν των ἀπὸ τοῦ Καρόλου Ε', ἐνῶ οἱ Βιντιμίλλαι καὶ οἱ Παρτάνναι κατὰγονται, ὡς διατείνονται, ἀπὸ τοῦ Ταγαρέδου καὶ τοῦ Ρογήρου. Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ αἷτιον διὰ τὸ ὅποιον αἱ γυναῖκες μὲ ἐχθρεύονται. Κρύπτουν τὸ μῖσος των ὑπὸ τὴν περιφρόνησιν, καὶ μὲ ἀποστρέφονται, διότι ὁ Ροδόλφος μὲ ἀγαπᾷ

καὶ ζηλοτυποῦν διὰ τὸν ἔρωτα τοῦ ἀντιβασιλέως. Μετέρχονται ἀκόμη τὰ πάντα διὰ νὰ μοὶ τὸν ἀφαιρέσουν ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ ἐπιτύχουν. Εἶμαι ὠραιότερα των· Ὁ Καρίνης μοὶ τὸ λέγει καθ' ἐκάστην, καὶ σὺ ἐπίσης, ψεύστρια.

— Ὑπάρχει ἐδῶ κάτι ποῦ μὰς περνᾷ στὴν κολακείαν ἐμὲ καὶ τὸν κόμητα.

— Καὶ τί εἶνε τοῦτο ;

— Ὁ καθρέπτης τῆς κυρίας κομήσσης.

— Τρελλή. Ἄναψε τὰ κηρία τοῦ καθρέπτου.

Ἡ θαλαμηπόλος ὑπήκουσεν.

— Τώρα, κλείσον τὸ παράθυρον αὐτὸ καὶ ἄφες με· τὸ τοῦ κήπου θὰ δίδῃ ἄερα ἐπαρκῶς.

Ἡ Τερέζα ὑπήκουσε καὶ ἀπεσύρθη μόλις ἡ κόμησσα τὴν εἶδεν ἐξαφάνιζμένην, καὶ ἐλθούσα ἐκάθησε πρὸ τοῦ καθρέπτου. Προσέβλεψεν ἐντὸς καὶ ἤρχισε νὰ μειδιᾷ.

Ἦτο ὄντως θαυμαστὸν πλᾶσμα αὐτὴ ἡ κόμησσα Ἐμμα ἢ μάλλον Γέμμα· διότι, ἀπὸ τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας οἱ γονεῖς τῆς εἶχον προσθέσει ἐν Γ' εἰς τὸ βαπτιστικὸν τῆς ὄνομα· οὕτως ὥστε, χάρις εἰς αὐτὸ τὸ πρόσθετον στοιχεῖον, ἐκαλεῖτο Ἀδάμας.

Ἀδίκως, τῇ ἀληθείᾳ, περιωρίζετο εἰς τοὺς τίτλους τῆς εὐγενείας οὓς εἶδομεν· διότι, ἐν τῷ λεπτομεεῖ τῆς καὶ εὐκάμπτου σώματι, ἀνεγνώριζε τις τὴν Ἰονίαν, ἐν τοῖς μαύροις τῆς καὶ βελουδίνους ὀφθαλμοῖς, τὴν ἀπόγονον των Ἀράβων. ἐν τῇ λευκῇ τῆς καὶ ροδίνῃ χροίᾳ, τὴν κόρην των Γαλατῶν.

Ἡδύνατο λοιπὸν ἐπίσης νὰ καυχᾶται ὅτι κατήγετο ἀπὸ ἐνὸς ἄρχοντος των Ἀθηνῶν, ἀπὸ ἐνὸς ἐμίρου σαρακηνοῦ ἢ ἀπὸ νορμανδοῦ πλοιοάρχου.

Ἦτο μία των καλλονῶν ἐκείνων ἃς συναντᾷ τις ἐν Σικελίᾳ πρωτίστως, κατόπιν εἰς μίαν μόνην ἐν τῷ κόσμῳ πόλιν, εἰς Ἀρλ, ὅπου τὸ αὐτὸ μικτὸν αἷμα, ἡ αὐτὴ διασταύρωσις φυλῶν προικίζει πολλὰκις ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον διὰ των τριῶν αὐτῶν διαφορῶν τύπων.

Ἐπίσης, ἀντὶ νὰ ζητήσῃ ἐπικουρίαν, ὡς ἐν ἀρχῇ ἐσκόπει, εἰς τοὺς διὰ τοῦ καλλωπισμοῦ τεχνητοὺς ἐξωραϊσμούς, ἡ Γέμμα τόσον εὖρεν ἑαυτὴν θελκτικὴν ἐν τῇ ἀτημελήτῳ τῆς περιβολῇ, ὥστε ἐκατωπτρίσθη ἐπὶ τινι ὥρῃ μετ' ἀφελοῦς θαυμασμοῦ, καὶ ὡς ἄνθος τι κατοπτρίζεται κλίνον πρὸς τὸν ῥυακᾶ.

Καὶ δὲν ἦτο ὁ θαυμασμός προῖον ὑπερφηφάνιας, ἀλλὰ λατρεία πρὸς τὸν Κύριον, ὅστις θέλει καὶ δύναται νὰ δημιουργῇ πράγματα τόσον ὠραῖα.

Ἐμμενε λοιπὸν ὡς εἶχε. Πράγματι, ποῖα κόμωσις ἡδύνατο κάλλιον νὰ ἐπεδείκνυε τὴν κόμην αὐτὴν, ἥτις λυτὴ, ὡς ἦτο ἡδὴ, ἠπλοῦτο ἐν ὅλῃ τῇ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ ;

Πῶς χρωστήρ ἡδύνατο νὰ προσέθετε γραμμὴν εἰς τὸ κανονικὸν τόξον των βελουδίνων τῆς ὀφρύων ; καὶ ποῖα πορφύρα θὰ ἐτόλμα ν' ἀντιπαραβάλλετο πρὸς τὸ κορκαλίον των ὑγρῶν τῆς χειλέων ;

Ἀφῆθη νὰ κατοπτρίζηται ἄνευ ἄλλης σκέψεως εἰμὴ τῆς σκέψεως τοῦ ὅτι ἐβλεπεν ἑαυτὴν, καὶ κατὰ μικρὸν περιῆλθεν εἰς ρεμβασμὸν βαθὺν καὶ πλήρη ἐκστάσεως.

Διότι μετὰ τοῦ προσώπου τῆς, καὶ ὡς βάθος εἰς τὴν ἀγγελικὴν ἐκείνην κεφαλὴν, τὸ κάτοπτρον τὸ κείμενον ἀπέναντι τοῦ ἀνοιχτοῦ μείναντος παραθύρου ἀντενάκλα τὸν οὐρανόν.

Καὶ ἡ Γέμμα, ἀσκόπως, ἄνευ λόγου, λικνίζομένη ἐν ὀβιότητι ἀρίστῳ καὶ ἀπείρῳ, ἐτέρπετο μετρώσα ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ κατόπτρου τοὺς ἀλληλοδιαδόχως ἐν τῷ κατόπτρῳ φαινόμενους ἀστέρας.

Ἀφῆνης τῇ ἐφάνη ὅτι σκιά τις προέκυψε καὶ ἐτέθη πρὸ αὐτῶν των ἀστέρων καὶ ὅτι μορφή τις διεγράφη ὀπισθεν τῆς.

Ἐστράφη ζωηρῶς, ἀνὴρ τις ἵστατο ὀρθίος πρὸ τοῦ παραθύρου.

Ἡ Γέμμα ἠννοήθη καὶ ἤνοιξε τὸ στόμα ἵνα ρῆξῃ κραυγὴν. Ἀλλ' ὁ ἄγνωστος ὁρμήσας ἐντὸς τοῦ θαλάμου, συνῆψε τὰς δύο τοῦ χεῖρας, καὶ διὰ φωνῆς ἱκέτιδος !

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τῇ εἶπε, μὴ φωνάζετε, κυρία. Διότι, εἰς τὴν τιμὴν μου, οὐδὲν ἔχετε νὰ φοβῆσθε, καὶ δὲν θέλω νὰ σὰς βλάψω!...

B'

Ἡ Γέμμα ἐπανέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ τῆς καὶ τὴν ἐμφάνισιν αὐτὴν καὶ τοὺς λόγους διεδέχθη στιγμὴ σιγῆς, καθ' ἣν ἐκεῖνη ἔλαβε καιρὸν νὰ ρίψῃ ταχὺ καὶ περιδεῖς βλέμμα ἐπὶ τοῦ ξένου τοῦ εἰσχωρήσαντος εἰς τὸν θάλαμον κατὰ τρόπον τόσον ἀλλόκοτον καὶ ἀσυνήθην.

Ἦτο νεανίας εἰκοσιπέντε ἢ εἰκοσιῆξ ἐτῶν ὅστις ἐφαίνετο ἀνῆκων εἰς τὴν τάξιν τοῦ λαοῦ· ἐφόρει πῖλον, καλαθρία, περιβαλλόμενον ὑπὸ πλατείας ταινίας, ἣτις ἐπιπτε κυματοειδῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου, ἱμάτιον βελουδίνον μὲ ἀργυρὰ κομβία, περισκελιδὰ ἐξ ὁμοίου ὑφάσματος μὲ παρόμοια κοσμήματα.

Τὴν ὁσφύν του περιέσφιγγεν ἐρυθρὰ ζώνη μεταξίνην μὲ κεντήματα καὶ χρυσοὺς πρασίνοους, ἐκ τῶν κατασκευαζομένων εἰς Μεσσηνίαν, κατ' ἀπομίμησιν τῶν ἀνατολικῶν.

Τέλος, ὑποδήματα ὑψηλὰ συνεπλήρουν τὴν περιβολὴν ὀρεινοῦ, ἣτις δὲν ὑστερεῖτο κομψότητος καὶ ἐφαίνετο ἐκλεγεῖσα ἐπιτηδὲς ἵνα κάλλιον ἐπιδεικνύη τὰς κανονικότητας τῶν μελῶν τοῦ φοροῦντος αὐτήν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν μορφήν του, ἦτο αὕτη καλλονῆς ἀγρίας.

Ἐφερε τὰ ζωρὰ χαρακτηριστικὰ τὰ διακρίνοντα τὸν Μεσημβρινόν, ὀφθαλμοὺς τολμηροὺς καὶ ὑπερρφάνους καὶ μαῦρον γένειον, ρίνα ἀέτειον καὶ ὀξεῖς ὀδόντας.

Οὐδόλως ἡ ἐξέτασις αὐτὴ βεβαίως ἐνεθάρρυνε τὴν Γέμμαν, διότι ὁ ξένος τὴν εἶδεν ἐκτεινόνσαν τὸν βραχίονα πρὸς τὴν τράπεζαν, καὶ μαντεύων ὅτι ἐξήτει τὸν ἐκεῖ ἀποτεθειμένον ἀργυροῦν κωδωνίσκον.

— Δὲν μὲ ἤκούσατε, κυρία, τῇ εἶπε προσδίδων εἰς τὴν φωνὴν του τὴν ἐκφρασιν γλυκύτητος εἰς ἣν τόσον εἶνε πρόσφορος ἡ σικελικὴ γλῶσσα. Οὐδένα κακὸν σκοπὸν τρέφω δι' ὑμᾶς, καί, μακρὰν παντὸς τοιούτου, ἂν ὑποδεχθῆτε εὐμενῶς τὴν αἴτησιν ἣν ἔχω νὰ σὰς κάμω, θὰ σὰς λατρεύω ὡς τὴν Παναγίαν. Εἴσθε ἤδη ὥραία ὡς ἡ μήτηρ τοῦ Σωτῆρος, γενῆτε ὡς ἐκεῖνη καὶ καλὴ.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους τί θέλετε; εἶπεν ἡ Γέμμα διὰ φωνῆς τρεμούσης ἔτι, καὶ πῶς εἰσέρχεσθε κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἐδῶ, εἰς τοιαύτην ὥραν;

— Ἐὰν ζητῶ συνέντευξιν μὲ ὑμᾶς, πλουσίαν, εὐγενῆ καὶ ἀγαπωμένην παρ' ἀνδρὸς ὅστις ἐπέχει θέσιν ἴσην μὲ βασιλεῶς, ὑπάρχει πιθανότης ὅτι δὲν θὰ τὴν ἀρνηθῆτε εἰς ἐμέ, πτωχὸν καὶ ἄγνωστον; εἰπέτε μοι, κυρία· ἄλλως τε, ἐὰν εἴχετε τοιαύτην καλωσύνην, ἐνδεχόμενον νὰ ἡργοπόρῃ ἡ ἀπάντησίς σας, καὶ ἐγὼ δὲν θὰ εἶχον καιρὸν νὰ περιμένω.

— Τί δύναμαι λοιπὸν διὰ σὰς; εἶπεν ἡ Γέμμα ἐπὶ μᾶλλον κατὰ μικρὸν ἐνθαρρυνόμενη.

— Τὸ πᾶν, κυρία· διότι κρατεῖτε εἰς χεῖράς σας τὴν ἀπελπισίαν μου ἢ τὴν εὐτυχίαν μου, τὸν θάνατον ἢ τὴν ζωὴν μου.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ, ἐξηγηθῆτε.

— Ἐχετε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σας νεκρὰν κόρην ἐκ Βώσου.

— Τὴν Τερέζαν;

— Ναί, τὴν Τερέζαν, ἐξηκολούθησεν ὁ νεανίας διὰ φωνῆς τρεμούσης· λοιπὸν, αὕτη ἡ νέα μέλλει νὰ ὑπανδρευθῇ πρὸς θαλαμηπόλον τοῦ πρίγκηπος Καρίνη, καὶ αὕτη ἡ νέα εἶνε ἡ μνηστὴ μου.

— Ἀ! σεῖς εἴσθε;...

— Ναί, ἐγὼ, ὃν θὰ ὑπανδρεύετο καθ' ἣν στιγμὴν ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν, ἣτις τὴν ἐκάλει πλησίον σας. Ὑπεσχέθη ὅτι θὰ μοὶ ἔμνε πιστή, ὅτι θὰ σὰς ὠμίλει δι' ἐμέ, καί, ἂν ἀπεκρούετε τὴν αἴτησίν μου, ὅτι θὰ ἤρχετο νὰ μ' ἐπανεύρῃ. Τὴν περιέμενα λοιπὸν. Ἀλλὰ τρία ἔτη παρήλθον δίχως νὰ τὴν ἐπανίδω, καὶ ἀφοῦ δὲν ἐπανήρχετο, ἦλθον ἐγὼ. Ἐρχόμενος,

τὰ πάντα ἔμαθον. Τότε ἐσκέφθην νὰ ἔλθω νὰ ριφθῶ πρὸ τῶν προδῶν σας καὶ σὰς ζητήσω τὴν Τερέζαν.

— Ἡ Τερέζα εἶνε κόρη, ἣν ἀγαπῶ καὶ ἣτις δὲν θέλω ν' ἀποχωρισθῇ ἐμοῦ. Ὁ Γαστάνος εἶνε ὁ θαλαμηπόλος τοῦ πρίγκηπος, καὶ λαμβάνουσα σύζυγον αὐτόν, θὰ μένῃ πλησίον μου.

— Ἐὰν αὐτὸ εἶνε εἰς ὄρος, εἰσέρχομαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πρίγκηπος, εἶπεν ὁ νέος μετὰ προφανοῦς στενοχωρίας.

— Ἡ Τερέζα μοὶ εἶχεν εἶπει ὅτι δὲν ἠθέλατε νὰ ὑπηρετήτε.

— Τφύντι· ἐν τούτοις ἐν ἀνάγκῃ θὰ ὑποβληθῶ εἰς αὐτὴν τὴν θυσιάν χάριν ἐκεῖνης· μόνον, ἂν ἦτο δυνατόν, θὰ προσετίμων νὰ προσληφθῶ εἰς τὴν σωματοφυλακὴν του ἀντὶ ν' ἀποτελέσω μέρος τῆς θεραπείας του.

— Καλὰ, θὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν πρίγκηπα, καὶ ἂν συναινέσῃ...

— Ὁ πρίγκηψ θὰ θελήσῃ πᾶν ὅ,τι σεῖς θελήσητε, κυρία· δὲν παρακαλεῖτε, διατάσσετε, τὸ γνωρίζω.

— Ἀλλὰ τίς θὰ μοὶ ἐγγυηθῇ περὶ ὑμῶν;

— Ἡ αἰωνία μου εὐγνωμοσύνη, κυρία.

— Ἀκόμη πρέπει νὰ μάθω τίς εἴσθε.

— Εἶμαι ἄνθρωπος οὕτινος δύνασθε νὰ καμῆτε τὴν εὐτυχίαν ἢ τὴν δυστυχίαν, ἰδοὺ τὸ πᾶν.

— Ὁ πρίγκηψ θὰ μοὶ ζητήσῃ τὸ ὄνομά σας.

— Τί τὸν ἐνδιαφέρει τὸ ὄνομά μου; τὸ γνωρίζει; Τὸ ὄνομα ἐνός πτωχοῦ χωρικοῦ τοῦ Βώσου ἔφθασε ποτὲ μέχρι τῶν ὧτων τοῦ πρίγκηπος;

— Ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ τόπου ἀπὸ τοῦ ὁποῖου καὶ σεῖς· ὁ πατήρ μου ἦτο ὁ κόμης τοῦ Καστέλ Νόβο, καὶ κατόκει μικρὸν φρούριον, τέταρτον λεύγας ἀπέχον ἀπὸ τοῦ χωρίου.

— Τὸ γνωρίζω κυρία, ἀπήντησεν ὁ νέος διὰ φωνῆς ὑποκόφου.

— Λοιπὸν! ὀφείλω νὰ γνωρίζω τὸ ὄνομά σας, ἐγὼ! Εἰπέτε το εἰς ἐμέ, τότε, καὶ θὰ ἴδωμεν τί ἔχω νὰ κάμω.

— Πιστεύσατέ με, κυρία κόμης, κάλλιον νὰ τὸ ἀγνοεῖτε· τί ἐνδιαφέρει τὸ ὄνομά μου; εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος, θὰ κάμω τὴν Τερέζαν εὐτυχῆ, καὶ ἐν ἀνάγκῃ θὰ θυσιάσω τὴν ζωὴν μου διὰ τὸν πρίγκηπα ἢ δι' ὑμᾶς.

— Ἡ ἐπιμονὴ σας εἶνε παράδοξος· καὶ τόσῳ μᾶλλον ἀπαιτῶ νὰ μάθω τὸ ὄνομά σας, καθόσον τὸ ἐζήτησα ἤδη ἀπὸ τῆς Τερέζας, καί, ὡς σεῖς, ἀπέφυγε νὰ μοὶ τὸ εἶπῃ. Σὰς τὸ προλέγω ἐν τούτοις, ὅτι οὐδὲν θὰ ἐνεργήσω εἰμὶ ὑπ' αὐτὸν τὸν ὅρον.

— Τὸ ἀπαιτεῖτε, κυρία;

— Τὸ ἀπαιτῶ.

— Λοιπὸν, διὰ τελευταίαν φορὰν σὰς ἱκετεύω.

— Ἡ εἰπέτε, το, ἢ ἐξέλθετε! εἶπεν ἡ Γέμμα μετ' ἐπιτακτικῶν κινήματος.

— Ὄνομάζομαι Πασχάλης Βρούνος, ἀπήντησεν ὁ νέος διὰ φωνῆς τόσον ἡρέμου, ὥστε θὰ ἐπίστευέ τις ὅτι πᾶσά του συγκινήσεις εἶχεν ἐκλίπει, ἂν, βλέπων αὐτὸν τόσον ὠχρόν, δὲν ἐμάντευεν εὐκόλως ὅ,τι ἐνδομύχως ὑπέφερε.

— Πασχάλης Βρούνος! ἀνέκραξεν ἡ Γέμμα σύρουσα πρὸς τὰ ὀπίσω τὸ ἀνακλιντρόν της, Πασχάλης Βρούνος! Μὴ εἴσθε ὁ υἱὸς τοῦ Ἀντωνίου Βρούνου, τοῦ ὁποῖου ἡ κεφαλὴ εὐρίσκεται εἰς σιδηροῦν κλωδὸν ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Βώσου;

— Εἶμαι ὁ υἱὸς του.

— Λοιπὸν, γνωρίζετε διατὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ πατρὸς σας εὐρίσκεται ἐκεῖ; εἰπέτε!

— Ὁ Πασχάλης ἐτήρησε σιγὴν.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ἡ Γέμμα, διότι ὁ πατήρ σας ἠθέλησε νὰ δολοφονήσῃ τὸν ἰδικόν μου.

— Γνωρίζω ταῦτα πάντα, κυρία. Γνωρίζω ἀκόμη ὅτι ὁπότε σὰς περιῆγον, παιδίον ἔτι, ἐν τῷ χωρίῳ, οἱ θαλαμηπόλοι σας καὶ οἱ θεράποντες σὰς ἐδείκνυσαν αὐτὴν τὴν κεφαλὴν λέγοντές σας ὅτι ἦτο ἡ κεφαλὴ τοῦ πατρὸς μου ὅστις ἡ-

θέλησε νὰ δολοφονήσῃ τὸν ἰδικόν σας· ἀλλὰ τοῦτο μόνον δὲν σας ἔλεγον, κυρία, ὅτι ὁ πατήρ σας εἶχεν ἀτιμάσει τὸν ἰδικόν μου.

— Ψεύδεσθε.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ τιμωρήσῃ, ἂν δὲν λέγω τὴν ἀλήθειαν, κυρία. Ἡ μήτηρ μου ἦτο ὡραία καὶ φρόνιμος, ὁ κόμης τὴν ἡράσθη, καὶ ἡ μήτηρ μου ἀντίστη εἰς ὅλας τοὺς πρὸτάσεις, εἰς ὅλας τοὺς ὑποσχέσεις, εἰς ὅλας τοὺς ἀπειλάς, ἀλλ' ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν ὁ πατήρ μου εἶχεν ἀπέλθει εἰς Ταυρομένιον, τὴν ἀπήγαγε διὰ τεσσάρων τοῦ ἀνθρώπου, τὴν μετέφερεν εἰς μικρὰν οἰκίαν ἥτις τῷ ἀνῆκε μεταξύ Διμέρου καὶ Φουρνάρι, καὶ ἥτις τώρα εἶνε πανδοχεῖον... Καὶ ἐκεῖ!... ἐκεῖ, κυρία, τὴν ἐβίασεν!

— Ὁ κόμης ἦτο δεσπότης καὶ κύριος τοῦ χωρίου τοῦ Βώσου· οἱ κάτοικοι τοῦ τῷ ἀνῆκον, κατὰ τε τὸ σῶμα καὶ τὴν περιουσίαν καὶ πολλὴν τιμὴν ἔκαμεν εἰς τὴν μητέρα σας τὸ ὅτι τὴν ἡγάπησεν!...

— Ὁ πατήρ μου δὲν ἐσκέφθη οὕτω πῶς, ὡς φαίνεται, εἶπεν ὁ Πασχάλης συμπτύσσων τὰς ὀφρὺς, καὶ διότι ἐγεννήθη εἰς Στρίλλαν, ἐπὶ τῶν γαιῶν τοῦ πρίγκηπος Μογκάδα Πατέρου, αὐτὸ ἀναμφιβόλως τὸν παρώρμησε νὰ κτυπήσῃ τὸν κόμην.

»Τὸ τραῦμα δὲν ὑπῆρξε θανάσιμον, τόσῳ τὸ καλλίτερον· ἐπὶ καιρὸν ἐλυπούμην διὰ τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ σήμερον, πρὸς αἰσχρὸς μου, μὲ χροποιεῖ τοῦτο.

— Ἐὰν εὐκόλως ἐνθυμούμαι, ὅχι μόνον ὁ πατήρ σας κατεδικάσθη εἰς θάνατον ὡς δολοφόνος, ἀλλὰ καὶ οἱ θεοὶ σας εὐρίσκονται εἰς τὸ κάτεργον;

— Εἶχον δώσει ἄστυον εἰς τὸν δολοφόνον, τὸν εἶχον προασπίσει ὅτε εἶχον ἔλθει πρὸς σύλληψιν τοῦ τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας.

»Ἐχαρκτηρίσθησαν ὡς συνεργοὶ καὶ ἀπεστάλησαν, ὁ θεὸς μου Πλασίδος Φαθινιάνας παρὰ τῷ θεῷ μου Πέτρῳ εἰς Λιπάραν, καὶ ὁ θεὸς μου Πεπές εἰς Βουλκάνον.

»Ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, ἤμην νεαρώτατος καὶ μολοντί μὲ εἶχον μετ' αὐτῶν συλλάβει μὲ ἀπέδωκαν εἰς τὴν μητέρα μου».

— Καὶ τί ἀπέγεινεν ἡ μήτηρ σας.

— Ἀπέθανε.

— Ποῦ;

— Εἰς τὸ βουνὸ μετὰ Πίζο δὲ Γκότο καὶ Νίζης.

— Διατί παρήτησε τὸ Βῶσον;

— Διὰ νὰ μὴ βλέπωμεν, ἐκάστην φορὰν καθ' ἣν διαβαίνομεν τοῦ πύργου τὴν κεφαλὴν ἐκείνη μὲν τοῦ συζύγου τῆς, ἐγὼ δὲ τοῦ πατρός μου.

»Ναί, ἀπέθανεν ἐκεῖ, δίχως ἱατρόν, δίχως ἱερέα. Ἐνεταφιάσθη ἐξω τοῦ ἡγιασμένου ἐδάφους, καὶ ἐγὼ ὑπῆρξα ὁ μόνος νεκροθάπτης...

»Τότε κυρία, θὰ μοὶ τὸ συγχωρήσητε ἐλπίζω, ἐπὶ τοῦ προσφάτως σκεπασθέντος διὰ τοῦ χόματός του λάκκου, ὡρκίσθη ὅτι θὰ ἐξεδικούμην ὅλην μου τὴν οἰκογένειαν, ἥς ἐγὼ μόνος ἐπέζων πλέον, διότι δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν τοὺς ἐκπατρισθέντας μου θεῖους, ἐφ' ὧν, τοῦ μόνου ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ κόμητος περισωθέντος μέλους.

»Ἀλλὰ τί νὰ σας εἶπω; ἡράσθη τὴν Τερέζαν· ἐγκατέλιπα τὰ ὄρη μου ἵνα μὴ ἴδω πλέον τὸν τάφον πρὸς ὃν ἡσθάνομην ὅτι καθιστάμην ἐπίορκος.

»Κατῆλθον εἰς τὴν πεδιάδα, ἐπλησίασα πρὸς τὸ Βῶσον, καὶ ἔκαμα καὶ ἄλλο τι ἐπὶ πλέον.

»Ὡς ἔμαθον ὅτι ἡ Τερέζα ἐγκατέλιπε τὸ χωρίον ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σας, ἐσκέφθην νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν τοῦ κόμητος.

»Ἐπὶ πολὺ ἀνέστην κατ' αὐτῆς τῆς σκέψεως, πρὸς ἣν ἐπὶ τέλους ἐξωκινήθην.

»Ἀπεφάσισα νὰ σας ἴδω: σας εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἐγὼ, ἄπολος καὶ ἱκέτης, ἐνώπιον ὧν, κυρία, πρὸ τῆς ὁποίας ὡς ἐχθρὸς μόνον ὤφειλον νὰ παρουσιαζόμην».

— Ἐννοεῖτε, ἀπήντησεν ἡ Γέμμα, ὅτι ἀδύνατον ὁ κόμης νὰ προσλάβῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀνθρώπου οὕτινος ὁ πατήρ ἐκρεμάσθη καὶ οὕτινος οἱ θεοὶ εὐρίσκονται εἰς τὸ κάτεργον.

— Διατί ὅχι, κυρία, ἂν αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος συναινῇ νὰ λησμονήσῃ ὅτι ἀδίκως ταῦτα πάντα ἐγένοντο!

— Εἴσθε τρελλοί!

— Κυρία κόμησσα, γνωρίζετε τί εἶνε ὄρκος δι' ἑνὸς ὀρεινόν;

»Λοιπὸν, θ' ἀθετήσω τὸν ὄρκον μου.

»Γνωρίζετε τί εἶνε ἐκδίκησις διὰ Σικελόν;

»Λοιπὸν, θὰ παραιτηθῶ τῆς ἐκδικήσεώς μου...

»Αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ, τὸ πᾶν νὰ λησμονήσω· μὴ μὲ ἀναγκάσητε νὰ ἐνθυμηθῶ».

— Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τί θὰ ἐπράττετε;

— Δὲν θέλω νὰ σκέπτομαι δι' αὐτό.

— Λοιπὸν! θὰ λάβωμεν κατὰ συνέπειαν τὰ μέτρα μας.

— Σας ἱκετεύω, κυρία κόμησσα, ἐστὲ εὐμενὴς πρὸς με.

»Πράττω βλέπετε πᾶν ὅ,τι δύναμαι ἵνα μείνω τίμιος ἀνθρώπος.

»Ἀπαξ προσληφθεὶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πρίγκηπος ἀπαξ συζευχθεὶς εἰς τὴν Τερέζαν, ἐγγυῶμαι δι' ἑμαυτόν...

»Ἀλλως τε δὲν θὰ ἐπιστρέψω πλέον εἰς Βῶσον».

— Ἀδύνατον!

— Κυρία κόμησσα, ἡγαπήσατε!

Ἡ Γέμμα ἐμειδίασε περιφρονητικῶς.

— Θὰ γνωρίζετε λοιπὸν τί εἶνε ἡ ζηλοτυπία.

»Δέον νὰ γνωρίζετε τί ὑποφέρει τις ἐξ αὐτῆς καὶ πόσον τὸν παραφέρει.

»Λοιπὸν, ἀγαπῶ τὴν Τερέζαν, εἶμαι δι' αὐτὴν ζηλότυπος, αἰσθάνομαι ὅτι θ' ἀπολέσω τὸ λογικόν μου ἂν δὲν τὴν συζευχθῶ· καὶ τότε...

— Καὶ τότε;

— Τότε!... ἀλλοίμονον ἂν ἐνθυμηθῶ τὸν κλωβὸν ὅπου εὐρίσκεται τοῦ πατρός μου ἡ κεφαλὴ, τὸ κάτεργον ἐνθα ζῶσιν οἱ θεοὶ μου, καὶ τὸν τάφον ἐνθα ἡ μήτηρ μου ἀναπαύεται.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν κραυγὴ ἀλλόκοτος, ἥτις ἐφαίνετο οὕσα σύνθημα, ἠκούσθη κάτωθεν τοῦ παραθύρου, καὶ ταυτοχρόνως σχεδὸν ἠκούσθη ὁ ἦχος κωδωνίσκου.

— Ἰδοὺ ὁ πρίγκηψ! ἀνέκραξεν ἡ Γέμμα.

— Ναί, ναί, τὸ γνωρίζω! ἐψιθύρισεν ὁ Πασχάλης διὰ φωνῆς ὑποκώφου.

»Ἀλλὰ προτοῦ φθάσῃ μέχρις αὐτῆς τῆς θύρας, ἔχετε ἀκόμῃ καιρὸν νὰ μοὶ εἴπητε τὸ ναί.

— Σας ἱκετεύω κυρία, παραχωρήσατέ μοι ὅτι ζητῶ.

»Δότε μοι τὴν Τερέζαν, τοποθετήσατέ με παρὰ τῷ πρίγκηπιν.

— Ἀφετέ με νὰ διαβῶ, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ἡ Γέμμα, προχωροῦσα πρὸς τὴν θύραν.

Ἀλλὰ μακρὰν τοῦ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν διαταγὴν αὐτὴν ὁ Βροῦνος ὥρμησε πρὸς τὴν θύραν ἣν ἐκλείσε διὰ τοῦ σύρτου τῆς.

— Τολμάτε νὰ μ' ἐμποδίζετε; ἐξηκολούθησεν ἡ Γέμμα δρᾶττουσα τὰ σχοινία ἐνὸς κωδωνίσκου. Τρέξατε! βοήθειαν! βοήθειαν!

— Μὴ φωνάζετε, κυρία, εἶπεν ὁ Βροῦνος συγκρατούμενος ἀκόμῃ, διότι σας εἶπον ὅτι ἡ πρόθεσίς μου δὲν εἶνε νὰ σας βλάψω.

Δευτέρα κραυγὴ ὁμοία πρὸς τὴν πρώτην ἠκούσθη κάτωθεν τοῦ παραθύρου.

— Καλά, καλά, Ἀλῆ, φρουρεῖς πιστῶς, τέκνον μου, εἶπεν ὁ Βροῦνος.

— Ναί, γνωρίζω ὅτι ὁ κόμης φθάνει· ἀκούω τοὺς βηματισμούς του εἰς τὸν διάδρομον.

— Κυρία, κυρία, σὰς ἀπομένει μία στιγμή ἔτι καὶ ὅλα τὰ δεινὰ ὅσα προβλέπω δὲν θὰ λάβωσι χώραν.

— Βοήθειαν! Ροδόλφε! βοήθειαν! ἐκράυχασεν ἡ Γέμμα.

— Δὲν ἔχετε λοιπὸν οὔτε καρδίαν, οὔτε ψυχὴν, οὔτε εὐσπλαχνίαν! Οὔτε διὰ σὰς, οὔτε διὰ τοὺς ἄλλους! εἶπεν ὁ Βρούνος βυθίζων τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν του εἰς τὴν κόμην του καὶ ἀτενίζων τὴν θύραν, ἣν μεθ' ὁρμῆς εἰσεῖον.

— Εἶμαι κλειδωμένη, ἐξηκολούθησεν ἡ κόρησσα ἐμψυχουμένη ὀλίγον ἐκ τῆς ἐπερχομένης αὐτῇ ἐπικουρίας, κλειδωμένη μὲ ἄνθρωπον, ὅστις μὲ ἀπειλεῖ. Τρέξατε! Ροδόλφε, τρέξατε, βοήθειαν!...

— Δὲν ἀπειλῶ, ἰκετεύω... ἰκετεύω ἀκόμη... ἀλλ' ἀφοῦ τὸ θέλεις!...

Ὁ Βρούνος ἐξέβηκε βρυχηθμόν τίγρεως καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν Γέμμαν, ἵνα τὴν πνίξῃ ἀνκμφιβόλως διὰ τῶν χειρῶν του, διότι, ὡς τὸ εἶχεν εἶπει, ἦτο ἄοπλος.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμήν, θύρα κεκλεισμένη ἐν τῷ βάθει τῆς παστάδος ἠνεψήθη, πιστολισμὸς ἠκούσθη, ὁ θάλαμος ἐπληρώθη καπνοῦ καὶ ἡ Γέμμα ἐλιποθύμησεν.

Ὅτε συνῆλθεν εἰς ἑαυτήν, εὐρίσκατο μεταξὺ τῶν χειρῶν τοῦ ἐραστοῦ τῆς.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀνεζήτουν τι μετὰ φρίκης ἐντὸς τοῦ θαλάμου.

Καὶ εὐθὺς ὡς ἦτο εἰς θέσιν ν' ἀρθρώσῃ λέξιν, οἱ πρῶτοί τῆς λόγοι ἦσαν:

— Τί ἀπέγεινεν ἐκεῖνος;

— Ἄγνω. Φαίνεται ὅτι δὲν τὸν ἐπέτυχεν, ἀπήντησεν ὁ πρίγκηψ.

«Διότι ἐν ᾧ ἀνερριχώμην ἄνωθεν τῆς κλίνης, ἐπήδησε διὰ τοῦ παραθύρου.

»Καὶ ὡς σὲ ἔβλεπον ἀναισθητὸν δὲν ἐφρόντισα περὶ ἐκείνου, ἀλλὰ διὰ σέ.

»Φαίνεται ὅτι τὸν ἀπέτυχεν, ἐπανελάβε, περιάγων τὸ βλέμμα του ἀνὰ τὸν θαλάμον· καὶ ἐν τούτοις, περιέργον! οὐδαμοῦ διακρίνω τὴν σφαῖραν.

— Διατάξατε νὰ τὸν κυνηγήσουν ἀνέκραξεν ἡ Γέμμα, καὶ φανῆτε ἀπηνής, ἀνηλεὴς πρὸς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ἄρχον, διότι εἶνε ληστής θελήσας νὰ μὲ δολοφονήσῃ.

Καθ' ὅλην τὴν νύκτα διηρεύνετο ἀνὰ τὴν ἐπαυλιν, ἀνὰ τοὺς κήπους καὶ εἰς τὴν παρὰ λίαν, ἀλλ' εἰς μάτην.

Ὁ Πασχάλης Βρούνος εἶχε γείνει ἄφαντος.

Τὴν ἐπαύριον ἀνεκάλυψαν ἴχνος αἵματος ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ παραθύρου καὶ ἐξαφανιζόμενον ἐν τῇ θαλάσσῃ.

Γ'

Ἀμα τῇ ἡμέρᾳ, αἱ λέμβοι τῶν ἀλιέων ἐξήρχοντο κατὰ τὴν συνήθειάν των τοῦ λιμένος καὶ διεσκορπίζοντο ἀνὰ τὸ πέλαγος.

Μία ἐξ αὐτῶν ἐν τούτοις, ἥς ἐπέβαινον εἰς ἀνὴρ καὶ παιδίον δώδεκα ἢ δεκατεσσάρων ἐτῶν, σταθμεύσασα κατέναντι τῆς Πανόρμου, κατεβίβασε τὸν ἰστόν της ἵνα μείνῃ ἐκεῖ.

Καί, ἐπειδὴ ἡ σταθμεύσας τῆς, ἡκιστα εὐνοϊκῇ πρὸς ἀλίαν, ἡδύνατο νὰ ἤγειρην ὑπονοίας ἐπ' αὐτῆς, τὸ παιδίον ἠσχολεῖτο πρὸς ἐπισκευὴν τῶν δικτύων του.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀνδρα, αὐτὸς ἐκάθητο ἐν τῷ βάθει τοῦ πλοίου, τὴν κεφαλὴν στηρίζων ἐφ' ἐνὸς τῶν ἄκρων του, καὶ ἐφαίνετο παραδεδομένος εἰς βαθεῖς ρεμβασμούς.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἐν τούτοις, ἐλάμβανεν, ὡς ἐκ μηχανικῆς ὁρμῆς κινούμενος, ὕδωρ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἐν τῇ δεξιᾷ του παλάμῃ, καὶ ἔχυνεν ἐξ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ του ὤμου ὃν περιέσφιγγεν αἰμόφυρτος ἐπίδεσμος.

Τότε τὸ στόμα του συνεπτύσσετο μετ' ἐκφράσεως τόσον ἀλλοκότου, ὥστε δυσκόλως θὰ διέκρινέ τις ἂν ὁ μορφασμός αὐτὸς ἦτο μειδίμα ἢ τριγμὸς ὀδόντων.

Ὁ ἀνὴρ αὐτὸς ἦτο ὁ Πασχάλης Βρούνος, καὶ τὸ παιδίον,

ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὅποιον, κάτωθεν τοῦ παραθύρου φυλάττον, τῷ εἶχε ὥσει δις, διὰ κραυγῆς τινος τὸ σύνθημα τῆς φυγῆς.

Ἐκ πρώτης ὀψεως ἡδύνατό τις ν' ἀνεγνώριζε τὸ παιδίον ὡς τέκνον κλιμάτων θερμότερων ἐκείνου ἐνθα διατρυματίζοντα τὰ συμβάντα ἅτινα ἀφηγοῦμεθα.

Τῷ ὄντι, τὸ παιδίον αὐτὸ εἶχε γεννηθῇ εἰς τὰ παρχία τῆς Ἀφρικῆς, καὶ ἰδοὺ τίνι τρόπῳ ὁ Βρούνος καὶ αὐτὸ εἶχον συναντηθῇ.

Πρὸ ἐνὸς περίπου ἔτους πειραταὶ ἀλγερίνοι, γνωρίζοντες ὅτι ὁ πρίγκηψ τοῦ Μογκάδα Πατέρνου, εἰς τῶν πλουσιότερων τῆς Σικελίας ἀρχόντων, ἐπέστρεφεν ἐκ περιοδείας του ἀπὸ Παντελλαρίας εἰς τὴν Κατάνην, συνοδευόμενος ὑπὸ δώδεκα ὁδὸς μόνον ἀνδρῶν τῆς ἀκολουθίας του, ἀπεβίβασθησαν ὀπισθεν τῆς νήσου Πόροι, δύο περίπου μίλλια ἀπεχούσης τῆς ἀκτῆς.

Τὸ πλοῖον τοῦ πρίγκηπος, ὡς οἱ πειραταὶ τὸ εἶχον προῖδει, διέβη μετὰ τῆς νήσου καὶ τῆς ἀκτῆς.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν τὸ εἶδον φθάνον εἰς τὸ στενόν, ἐξῆλθον μὲ τρεῖς λέμβους ἀπὸ τοῦ μικροῦ λιμένος ἐνθα ἦσαν κεκρυμμένοι καὶ προῦχώρησαν ἵνα ἀποκλείσωσι τὴν διαβάσιν εἰς τοῦ πρίγκηπος τὸ πλοῖον.

Ἐκεῖνος διέταξε πάρυτα νὰ προσεγγίσωσιν εἰς τὴν ξηράν, καὶ ἐξώκειλεν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς Φουγάλλου.

Ὡς εἰς τὸ μέρος ἐνθα προσήραξε τὸ πλοῖον τὸ ὕδωρ εἶχε μόλις τριῶν ποδῶν ὕψος, ὁ πρίγκηψ καὶ ἡ ἀκολουθία του ἐπήδησαν εἰς τὴν θάλασσαν, κρατοῦντες τὰ ὅπλα των ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν των, καὶ ἐλπίζοντες ὅτι θὰ ἐφθάνον εἰς τὸ χωρίον ὅπερ ἔβλεπον ὑψούμενον ἡμίσειαν περίπου λεύγαν ἐν μέσῳ τῶν γαιῶν, χωρὶς ν' ἀναγκασθῶσι νὰ κάμωσι χρῆσιν αὐτῶν.

Ἀλλὰ μόλις εἶχον ἀποβιβάσθῃ, καὶ ἑτέρα ὁμάς πειρατῶν ὀντινες, προβλέποντες τὰ διατρέξαντα, εἶχον διαβῇ διὰ μιᾶς λέμβου τὸν Βουφαίδωνα, ἐξῆλθον τῶν καλαμώνων ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ὁ παταμὸς ρεῖι, καὶ ἀπέκοψαν καὶ αὐτοὶ τὴν πορείαν τοῦ πρίγκηπος.

Ἡ μάχη πάρυτα συνήρθη.

Ἀλλ' ἐνῷ οἱ σωματοφύλακες τοῦ πρίγκηπος ἐπάλαμον πρὸς τὴν πρώτην αὐτὴν ὁμάδα, ἡ δευτέρα ἐπέδραμε, καὶ πάσης ἀντιστάσεως καθισταμένης προδῆλως ματαίας, ὁ πρίγκηψ παρεδόθη, καὶ ὑπεσχέθη λύτρα δι' ἐκυτόν καὶ τὴν ἀκολουθίαν του ὅλην.

Καθ' ἣν στιγμήν οἱ αἰχμαλῶται κατέθετον τὰ ὅπλα των, ἄθροισμα χωρικῶν θεαθῆσαν προσερχόμενοι εἰς ἐπικουρίαν μὲ ὅπλα καὶ πυρσούς.

Οἱ πειραταὶ, κύριοι τοῦ ἀτόμου τοῦ πρίγκηπος, καὶ ἐπιτυχόντες συνεπῶς τὸν σκοπὸν ὃν ἐπόθουν, δὲν περιέμενον τοὺς νεωστὶ προσερχομένους, καὶ μετὰ τσαύτης ταχύτητος ἐπέβησαν τῶν πλοιαρίων των ὥστε ἀφῆκαν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τρεῖς ἀνθρώπους τῆς συνοδείας των, οὓς ἐνόμιζον νεκροὺς ἢ θανασίμως πληγωμένους.

Μεταξὺ τῶν οὕτω προσδραμόντων συγκατελέγετο ὁ Πασχάλης Βρούνος, ὃν ὁ πλάνος βίος του ἦγεν ἀορίστως ὅτε πρὸς τὸ ἐν μέρος, ὅτε πρὸς τὸ ἄλλο, καὶ ὃν τὸ ἀνήσυχόν του πνεῦμα ὤθει εἰς πᾶν ὁμοίου εἶδους περιπετειώδες συμβάν.

Φθάσαντες ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἐνθα ἡ μάχη διεδραματίσθη, οἱ χωρικοὶ εὗρον ἕνα θεράποντα τοῦ πρίγκηπος Πατέρνου νεκρόν, ἕτερον ἐλαφρῶς πληγωμένον εἰς τὸν μηρόν, καὶ τρεῖς πειρατὰς πλεόντας ἐν τῷ ἰδίῳ των αἵματι, ἀλλ' ἀναπνέοντας ἔτι.

Δύο τυφεκισμοὶ ἀπετελείωσαν πάρυτα ἕνα ἕκαστον τούτων, καὶ διὰ μιᾶς βολῆς πιστολίου θ' ἀπεστέλλετο καὶ ὁ τρίτος πρὸς συνάντησιν τῶν συντρόφων του, ὅποτε ὁ Βρούνος, παρατηρήσας αὐτόν ὅτι ἦτο παιδίον, ἀπέστρεψε τὸν βραχίονα τὸν μέλλοντα νὰ τὸν πυροβολήσῃ, καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ἀνελάμβανε τὸν τραυματίαν ὑπὸ τὴν προστασίαν του.

Διαμαρτυρίαι τινὲς ἠγέρθησαν ἐπὶ τῆς εὐσπλαχνίας αὐτῆς ἣτις ἐφαίνετο ἄκαιρος.

Ἄλλ' ὅτε ὁ Βροῦνος ἔλεγέ τι, ὑπεστήριζεν ὅ,τι ἔλεγεν.

Ἐγέμισε λοιπὸν τὴν καρδίαν του, ἐκήρυξεν ὅ,τι θὰ ἐτίναζεν εἰς τὸν ἀέρα τὸν ἐγκέφαλον τοῦ πρώτου ὅστις θὰ προσήρχετο νὰ ἔθετε χεῖρα κατὰ τοῦ προστατευομένου του.

Καί, ἐπειδὴ τὸν ἐγνώριζον ἱκανὸν νὰ ἐκτελῇ αὐτοστιγμῇ ὅ,τι ἠπέλει, τὸν ἀφῆκαν νὰ λάβῃ εἰς χεῖράς του τὸ παιδίον καὶ ν' ἀπομακρυνθῇ μετ' αὐτοῦ.

Ὁ Βροῦνος ἐπορεύθη πάραυτα πρὸς τὴν ἀκτὴν, εἰσῆλθεν ἐντὸς λέμβου, μεθ' ἧς ἔκαμνε συνήθως τὰς περιπετειώδεις του πορείας, καὶ ἦτις τόσον καλῶς ἐφαίνετο ὑπακούουσα εἰς τὸν κύριόν της ὡς ἵππος εἰς τὸν ἵππέα του, ἀνεπέταξε τὸ ἱστίον της καὶ κατευθύνθη πρὸς τὸ ἀκρωτήριο τῆς Μεγάλης Ἀλίας.

Μόλις ἰδὼν ὅτι ἡ λέμβος διέτρεχε τὴν πορείαν της, καὶ ὅτι δὲν εἶχεν ἀνάγκη τοῦ πηδαλιούχου της, ἔστρεψε τὴν προσοχὴν του πρὸς τὸν τραυματίαν του, ὅστις ἔμνε πάντοτε λιπόθυμος.

Παρμερίσει τὸ λευκὸν βουρνούριον ἐν τῷ ῥοίῳ ἦτο τετυλγμένον, τῷ ἀπέσπασε τὴν ζώνην ἀφ' ἧς ἀκόμη ἐκρέματο τὸ ὑατχαγνίον του, καὶ διέκρινεν ὑπὸ τὰς τελευταίας ἀναλαμπάς τοῦ δύνοντος ἡλίου ὅτι ἡ σφαῖρα τὸν εἶχε πλήξει ὀλίγον κατωτέρω τοῦ δεξιῦ ἰσχίου, καὶ εἶχεν ἐξέλθει πλησίον τῆς σπονδυλικῆς στήλης.

Τὸ τραῦμα ἦτο κινδυνώδες, ἀλλ' οὐχὶ θανάσιμον.

Ἡ αὐρα τῆς ἐσπέρας, ἡ δρόσος ἦν παρήγαγε τὸ θαλάσσιον ὕδωρ δι' οὗ ὁ Βροῦνος ἐπλυνε τὴν πληγὴν, ἔκαμον τὸ παιδίον νὰ συνέλθῃ εἰς ἑαυτό.

Ἀπήγγειλε, δίχως ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς, λέξεις τινὰς ἐν ἀγνώστῳ διαλέκτῳ.

Ἄλλ' ὁ Βροῦνος, γνωρίζων ὅτι τὸ σύνθημα ἀποτελεσματρίως διὰ σφαίρας εἶναι ἡ πρόκλησις σφοδρᾶς δίψης, ἐμάντευσε ὅτι τὸ παιδίον ἐξήτει ἵνα πῖν καὶ προσήγγισε πρὸς τὰ χεῖλη του δοχεῖον πλήρες ὕδατος.

Τὸ παιδίον ἔπιεν ἀπλήστως, ἐξέβαλεν ἀνάρητους τινὰς γογγυσμούς, καὶ ἐπανέπεσε ἐν τῇ λιποθυμίᾳ του. Ὁ Πασχάλης τὸ ἐποποθέτησεν ὅσον ἀπαλώτερον ἤδυνήθη ἐντὸς τῆς λέμβου του, καὶ ἀφῆσας τὸ τραῦμα εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα ἐκτεθειμένον, ἐξηκολούθει πιέζων, ἀνὰ πᾶν διάστημα πέντε λεπτῶν, τὸ διάβροχον ἐξ ὕδατος θαλασσίου μανδύλιόν του, φάρμακον θεωρούμενον παρὰ τῶν ναυτικῶν τελεσφόρον διὰ πᾶν οἰονδήποτε τραῦμα.

Περὶ τὴν ὥραν τοῦ ἐσπερινοῦ, οἱ ταξειδιῶται μὲς εὐρέθησαν πρὸ τοῦ στομίου τῆς Ραγούσης.

Ὁ ἄνεμος ἔπνεεν ἐξ Ἀφρικῆς.

Ὁ Βροῦνος λοιπὸν ἄνευ πολλοῦ κόπου εἰσῆλθεν εἰς τὸν ροῦν τοῦ ποταμοῦ, καὶ τρεῖς μετέπειτα ὥρας, ἀφίνων τὴν Μοδικὴν πρὸς δεξιᾶ, διέβαιναν ὑπὸ τὴν γέφυραν τὴν ἐρριμένην ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τῆς ἀγούσης ἀπὸ τοῦ Νότον εἰς Κιρκιμόντην.

Ἡμίσειαν ἀκόμη λεῦγαν διήνυσεν οὕτω.

Ἀλλὰ τότε, τοῦ ποταμοῦ μὴ ὄντος πλέον πλωτοῦ, ἔστυρε τὴν λέμβον του μεταξὺ τῶν ροδοδαφνῶν καὶ παπύρων τῶν περιβαλλόντων τὴν ἀκτὴν, καὶ ἀναλαβὼν εἰς τοὺς βραχίονάς του τὸ παιδίον, τὸ ἀπεκόμισε διὰ μέσου τῶν γαιῶν.

Μετ' οὗ πολὺ εὐρίσκατο πρὸ τῆς εἰσόδου κοιλάδος ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐβυθίσθη, καὶ δὲν ἤργησε νὰ εὕρῃ πρὸς δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ της τὸ ὅρος τὸ κοπτόμενον ἀποτόμως οἰκὴν τείχους, καὶ ἔχον κοιλάσματα κατ' ἀποστάσεις ἐσκαμμένα, διότι ἐν αὐτῇ τῇ κοιλάδι σώζονται τὰ λείψανα τῆς ἀρχαίας χώρας τῶν Τρωγλοδυτῶν, τῶν πρώτων τούτων κατοίκων τῆς νήσου οὓς ἐξεπολίτισαν αἱ ἑλληνικαὶ ἀποικίαι.

Ὁ Βροῦνος εἰσῆλθεν εἰς ἐν τῶν σπηλαιῶν αὐτῶν, τὸ ὅποιον διὰ κλίμακος συνεκινῶναι πρὸς ὄροφον ὑψηλότερον, πρὸς ὃν μία μόνη τετράγωνος ὀπή, ἐν σχήματι παρχύρου, παρείχεν ἀέρα.

Κλίνη καλαμίνη ὑπῆρχεν ἐν τινὶ γωνίᾳ, ἐξήπλωσεν ἐπ'

αὐτῆς τὸ βουρνούριον τοῦ παιδός, ὃν ἐξήπλωσεν ἄνωθεν αὐτοῦ.

Εἶτα, καταβάς πάλιν ἵνα ἀνάψῃ πῦρ ἀνῆλθε μετ' οὗ πολὺ μὲ κλάδον ἐξ ἐλάτου φλέγοντα, ὃν προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ, καθήσας ἐπὶ τοῦ λίθου, πλησίον τῆς κλίνης τοῦ τραυματίου, τὸν περιέμενε νὰ συνέλθῃ εἰς ἑαυτόν.

Δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ὁ Βροῦνος ἐπεσκέπτετο αὐτὸ τὸ κρησφυγετον.

Πολλάκις, ἐν ταῖς ἀσκόποις ταξιδίαις, ἅτινα ἐπεχείρει ἀνὰ τὴν Σικελίαν, πρὸς διασκέδασιν τοῦ μονήρους βίου του, πρὸς γαλήνην τοῦ πνεύματός του καὶ ἀποσώθῃ τῶν κακῶν πνευμάτων ἀπ' αὐτοῦ, εἶχεν ἐπισκεφθῇ τὴν κοιλάδα ταύτην καὶ κατωκήσει τὸ ἀπὸ τρισχιλίων ἡδὴ ἐτῶν σκαφὲν διαίτημα ἐκεῖνο.

Ἐκεῖ, παρεδίδετο εἰς τοὺς ἀορίστους του καὶ ἀσυναρτήτους ρεμβασμούς, τοὺς συνήθεις εἰς ἀνθρώπους εὐφραντάστους πλὴν ἀπείρους ἐπιστήμης.

Ἐγνώριζεν ὅτι γενεὰ ἐκλιπούσα ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, εἶχε, κατὰ λίαν μεμακρυσμένην ἐποχὴν, ἀνασκάψει τὰ κρησφυγετα ἐκεῖνα καί, πιστὸς εἰς τὰς δεισιδαιμονίας τοῦ λαοῦ, ἐπίστευεν, ὡς ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν πέριξ, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἦσαν γόητες.

Ἐν τέλει, ἡ πρόληψις αὐτῇ, ἀντὶ νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ τῶν ἐπισφῶδων ἐκείνων μερῶν, τὸν εἴλκυεν ἀκαταμαχῆτως.

Εἶχεν ἐν τῇ νεότητι του ἀκούσει τὰς ἀφηγήσεις παντοίων ἱστοριῶν περὶ μαγευμένων ὄντων, ἀνθρώπων ἀνθρώπων, ἀοράτων ταξιδιωτῶν, καὶ ἡ ψυχὴ του, ἄφοδος καὶ ἀπλήστως ἐπιζητούσα τὰ θαυμάσια, ἐν μόνον ἐπόθει, τὸ νὰ συνήντα ὑποκειμένον τι οἰονδήποτε γόητα, μάγον ἢ δαίμονα, ὅστις διὰ καταχθονίου συνθήκης, νὰ τῷ ἐχορήγῃ, δύναμιν ὑπεράνθρωπον, καθιστῶσαν αὐτὸν ὑπέρτερον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων.

Ἀλλὰ μάτην πάντοτε εἶχεν ἐπικαλεσθῇ τὰς σκιὰς τῶν ἀρχαίων κατοίκων τῆς κοιλάδος τῆς Μοδικῆς.

Οὐδεμία ἐμφάνησις ἀνταπεκρίθη ποτὲ εἰς τοὺς πόθους του, καὶ ὁ Πασχάλης Βροῦνος εἶχεν ἀπομείνει, πρὸς ἄκραν ἀπογοήτευσίν του, ἄνθρωπος ὡς οἱ λοιποί.

Εἶχεν, ἐν τούτοις, ἐπὶ πλέον τὴν ρώμην καὶ τὴν δεξιότητα, ἅτινα ὀλίγοι ὁρεῖνοι κατεῖχον εἰς βαθμὸν τοιοῦτον, ὥστε νὰ τοὺς καθίστα ἀξίους συγκρίσεως πρὸς ἐκεῖνον.

Ἀπὸ μιᾶς περίπου ὥρας ὁ Βροῦνος ἐρέμβαζεν οὕτω πλησίον τοῦ νεαροῦ τοῦ τραυματίου, ὅτε ὁ τελευταῖος οὗτος ἐξῆλθε τῆς ληθαργικῆς καταστάσεως, εἰς ἣν ἦτο βεθυισμένος.

Ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἠτένισε τριγύρω μετ' ἀλλοφροσύνης, καὶ ἐσταμάτησε τὸ βλέμμα του ἐπὶ τοῦ βλέμματος τοῦ σωτήρός του, ἀλλὰ δίχως ἔτι νὰ γνωρίξῃ ἂν ἐν ἐκείνῳ ἔβλεπε φίλον ἢ ἐχθρόν.

Κατὰ τὴν ἐξέτασιν αὐτῇ, καὶ ἐξ ἀορίστου ἐνστίχτου ἀμύνης, τὸ παιδίον ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν ζώνην ἵνα ἀναζητήσῃ τὸ πιστόν του ὑατχαγνίον.

Ἀλλὰ μὴ ἀνευρὼν αὐτὸ ἐκεῖ, ἐξέβαλε στεναγμόν.

— Ὑποφέρεις; ἠρώτησεν ὁ Βροῦνος, κάμνων χρῆσιν, ἵνα ἐννοηθῇ παρ' αὐτοῦ, τῆς ἐλευθερίου ἐκείνης γλώσσης ἧτις εἶνε τὸ παγκόσμιον ἰδίωμα τῶν παρχαίων τῆς Μεσογείου, ἀπὸ Μασσαλίας μέχρι Ἀλεξανδρείας, ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως μέχρι Ἀλγερίου, καὶ τῇ βοήθειᾳ τῆς ὁποίας δύναται τις νὰ περιέλθῃ ὅλας τὰς παλαιὰς ἡπείρους.

— Ποῖος εἶσαι; εἶπεν εἰς ἀπάντησιν τὸ παιδίον.

— Φίλος.

— Δὲν εἶμαι λοιπὸν δεσμώτης;

— Ὁχι.

— Τότε, πῶς εὐρίσκαμαι ἐδῶ;

— Ὁ Πασχάλης τῷ ἀφηγήθη τὰ πάντα.

Τὸ παιδίον ἠκροάσθη αὐτοῦ μετὰ προσοχῆς.

Ὅτε ἡ ἀφηγήσις ἐπερατώθη, τὸ παιδίον ἠτένισε τὸν Βροῦνον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ μὲ τόνον βαθείας εὐγνωμοσύνης:

— Τότε, τῷ εἶπεν, ἀφροῦ μοῦ ἔσωσες τὴν ζωὴν, θέλεις λοιπὸν νὰ ἦσαι ὁ πατήρ μου;

- Ναί, εἶπεν ὁ Βροῦνος, τὸ θέλω.
- Πάτερ, εἶπεν ὁ τραχυματίας, ὁ υἱός σου ὀνομάζεται Ἀλῆς· καὶ σὺ πῶς ὀνομάζεσαι;
- Πασχάλης Βροῦνος.
- Ὁ Ἀλλάχ νὰ σὲ προστατεύῃ! εἶπε τὸ παιδίον.
- Θέλεις τίποτε;
- Ναί, νερόν· διψῶ.

Ὁ Πασχάλης ἔλαβε πῆλινον κύπελλον κεκρυμμένον ἐν τινι κοιλώματι τοῦ βράχου, καὶ κατέβη ν' ἀντλήσῃ ὕδωρ ἀπὸ πηγῆς ἧτις ἔρρεε πλησίον τῆς οἰκίας.

Ἐπανελθὼν, ἔρριψε βλέμμα εἰς τὸ ὑαταγάνιον, καὶ εἶδεν ὅτι τὸ παιδίον οὐδὲ νὰ τὸ μετακινήσῃ κἄν τῆς θέσεώς του ἐσχέσθη.

Ὁ Ἀλῆς ἔλαβεν ἀπλήστως τὸ κύπελλον καὶ τὸ ἐκένωσε διὰ μιᾶς.

— Ὁ Ἀλλάχ νὰ σοὶ δίδῃ τόσους χρόνους εὐτυχίας ὅσαι σταγόνες ὕδατος ἦσαν μέσα ἐδῶ, εἶπεν ὁ Ἀλῆς ἀποδίδων αὐτῷ τὸ κύπελλον.

— Εἶσαι ἀγαθὸν πλάσμα, ἐπιθύρῃς ὁ Βροῦνος. Φρόντισον ταχέως νὰ θεραπευθῇς, καὶ ἄμα γίνῃς καλὰ, θὰ δυνηθῇς νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν Ἀφρικὴν.

Τὸ παιδίον ἐθεραπεύθη καὶ ἀπέμεινεν εἰς Σικελίαν, διότι τοιαύτην εἶχε συλλάβει πρὸς τὸν Βροῦνον φιλίαν, ὥστε ἠθέλησε μηδέποτε ν' ἀποχωρισθῇ ἐκείνου.

Ἐκτοτε, ἀπέμεινεν ἀχώριστος ἀπ' ἐκείνου, συνοδεύων αὐτὸν εἰς τὰς ἐπὶ τῶν ὁρέων θήρας του, βοηθῶν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ ἐλκύῃ τὴν λέμβον του ἐν τῷ πελάγει, καὶ ἔτοιμος νὰ ἐφρονέυετο ἐφ' ἐνὶ νεύματι ἐκείνου ὃν ἀπεκάλει πατέρα του.

Τὴν προτεραιάν, τὸν εἶχε συνοδεύσει εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ πρίγκηπος Καρίνη.

Τὸν περιέμεναν ὑποκάτω τῶν παραθύρων κατὰ τὴν μετὰ τῆς Γέμμας συνέντευξίν του, καὶ αὐτὸς ἦτο ὁ ἐκβαλὼν τὸ διπλὸν σύνθημα τῆς φυγῆς, τὴν πρώτην φοράν, ὅτε ὁ πρίγκηψ εἶχε σημάνει εἰς τὸ κιγκλιδωτόν, καὶ τὴν δευτέραν, ὅτε εἶχεν εἰσέλθῃ ἐν τῷ πύργῳ.

Ἦτοιμάζετο καὶ ὁ ἴδιος ν' ἀνερριχάτο μέχρι τοῦ θαλάμου πρὸς παροχὴν συνδρομῆς, ἐν ἀνάγκῃ, ὅτε εἶδε τὸν Βροῦνον ὁρμῶντα ἔξω ἀπὸ τοῦ παραθύρου.

Τὸν ἠκολούθησεν ἐν τῇ φυγῇ του.

Ἀμφότεροι ἐφθασαν εἰς τὴν παραλίαν, ἐρρίφθησαν εἰς τὸ ἀναμείνον αὐτοὺς πλοιάριόν των, καὶ μὴ δυνάμενοι ὡς ἐκ τῆς νυκτὸς ν' ἀναχθῶσιν εἰς τὸ ἀνοιχτὸν πέλαγος διχῶς νὰ ἐγείρῳσιν ὑπονοίας, ἠρκέσθησαν ν' ἀναμιχθῶσι μετὰ τῶν λέμβων τῶν ἀλιέων οὔτινες περιέμενον τὴν χαρὰν νὰ ἐξέλθωσι τοῦ λιμένος.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς αὐτῆς, ὁ Ἀλῆς ἐπεδαψίλευσεν, αὐτὸς ἥδη, πρὸς τὸν Πασχάλην, τὰς φροντίδας, ἃς παρ' ἐκείνου εἶχε λάβῃ ἐν παρομοίᾳ περιστάσει, διότι ὁ πρίγκηψ Καρίνης εἶχε σκοπεύσει ἐπιτυχῶς, καὶ ἡ σφαῖρα ἦν μάτην ἀνεζήτει ἐπὶ τῶν ἐπιστροφῶσεων τῶν τοίχων, εἶχε σχεδὸν διαπεράσει τὸν ὦμον τοῦ Βροῦνου.

Καὶ μέχρι τοιοῦτου σημείου ὥστε ἤρκεσεν ὁ Ἀλῆς νὰ κάμῃ ἐλαφρὰν τομὴν μὲ τὸ ὑαταγάνιον τοῦ ἵνα τὴν ἐκβάλῃ ἀπὸ τοῦ ἀντιθέτου μέρους.

Ταῦτα πάντα συνέβησαν χωρὶς ὁ Βροῦνος τὴν ἐλαχίστην νὰ δεῖξῃ ἐπ' αὐτῶν προσοχήν, καὶ ἡ μόνη προσοχὴ ἧς ἤξιον τὸ τραῦμά του ἦτο, ὡς εἶδομεν τὸ νὰ διαβρέχῃ αὐτὸ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διὰ θαλασσίου ὕδατος, ἐνῶ τὸ παιδίον προσεποιεῖτο ὅτι ἐπεδιώρθου τὰ δίκτυά του.

— Πάτερ, εἶπεν αἰφνης ὁ Ἀλῆς, διακόπτων τὴν πλαστήν του ἐνασχόλησιν, παρατήρησον λοιπὸν πρὸς τὴν ξηράν!

- Τί εἶνε;
- Μία συνάθροις ἀνθρώπων.
- Εἰς ποῖον μέρος;
- Κάτω ἐκεῖ, πρὸς τὸν ὁρόμον τῆς ἐκκλησίας.

Τῷ ὄντι, συνοδεία πολυάνθρωπος ἠκολούθει τὴν ἐλικειδῇ ὁδὸν διὰ τῆς ὑποίας φθάνει τις πρὸς τὸ ἅγιον ὄρος.

Ὁ Βροῦνος ἀνεγνώρισεν ὅτι ἦτο νυμφικὴ συνοδεία βαίνουσα πρὸς τὸν ναῖσκον τῆς ἁγίας Ροζαλίας.

— Ἄφες τὰ δίκτυα, καὶ κωπηλάτει ταχέως, ἀνέκραζεν ἀνορθούμενος ὅλος.

Τὸ παιδίον ὑπήκουσεν.

Ἐδράξῃ τὰς κώπας, καὶ ἡ μικρὰ λέμβος ἐφάνη ἵπταμένη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

Ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζον πρὸς τὴν ἀκτὴν, ἡ ὄψις τοῦ Βροῦνου προσελάμβανεν ἑκφρασιν φοβερωτέραν.

Ἐπὶ τέλους, ὅτε πλέον δὲν ἀπείχον εἰμὴ ἡμισυ περιποῦ μίλιον:

— Εἶνε ἡ Τερέζα! ἀνέκραξε μὲ τόνον ἀπελπισίας ὃν ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις.

» Ἐπέσπευσαν τὴν τελετὴν.

» Δὲν ἠθέλησαν νὰ περιμένουν τὴν κυριακὴν, ἐφοβήθησαν μὴ τὴν ἤρπαζον! . . .

» Μάρτυς μου ὁ Θεὸς ὅτι ἐπραξάμεν τὸ δυνατόν ἵνα τὸ πρᾶγμα ἐτελείωνε καλῶς . . .

» Ἐκεῖνοι δὲν ἠθέλησαν συμφορὰ των!

Εἰς τὰς λέξεις αὐτάς, ὁ Βροῦνος, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀλῆ, ὕψωσε τὸν ἱστὸν τῆς μικρᾶς λέμβου ἧτις, κάμπτουσα τὸ ὄρος Πελλεγοῖνον, ἐξηφρανίσθη μετὰ δύο ὥρας ὅπισθεν τοῦ ἀκρωτηρίου Γάλλου.

Δ'.

Ὁ Πασχάλης δὲν εἶχεν ἀπατηθῇ.

Ἡ κόμησσα, φοβουμένη κίνημά τι ἐκ μέρους τοῦ Βροῦνου, εἶχεν ἐπισπεύει κατὰ τρεῖς ἡμέρας τὴν τέλει τοῦ γάμου, διχῶς οὐδὲν νὰ εἶπῃ εἰς τὴν Τερέζαν περὶ τῆς λαβούσης χώραν συνεντευξέως μετὰ τοῦ ἐρκεστοῦ της.

Καί, ἐξ ἰδιαζούσης εὐλαθείας, τὸ ζεῦγος εἶχεν ἐκλέξει διὰ τὴν τέλει τοῦ μυστηρίου, τὸ ἐξωκλήσιον τῆς ἁγίας Ροζαλίας τῆς προστατίδος τῆς Πανόρμου.

Εἶνε ἐν τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς Πανόρμου, πόλεως ὅπως παραδεδομένης εἰς τὸν ἔρωτα, καὶ ἡ ἀφιέρωσίς της ἐτι αὐτῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν ἁγίας νεαρᾶς καὶ εὐειδοῦς.

Ἡ ἁγία Ροζαλία εἶνε διὰ τὴν Πανόρμον, ὅτι ὁ ἄγιος Ἰαννουάριος διὰ τὴν Νεάπολιν, ἡ πανίσχυρος δότερα τῶν ἐπουρανίων ἀγαθῶν.

Ἀλλ' ἡ ἁγία Ροζαλία πλεονεκτεῖ ἐτι τοῦ ἁγίου Ἰαννουαρίου ὡς οὕσα καταγωγῆς γαλλικῆς καὶ βασιλικῆς, καὶ εἶνε κατ' εὐθεῖαν ἀπόγονος τοῦ Καρλομάνου, πρᾶγμα πιστοποιούμενον ἀπὸ τὸ γενεαλογικὸν τῆς δένδρον, τὸ ἐξωγραφημένον ὑπεράνω τῆς ἐξωτερικῆς θύρας τοῦ ἐξωκλησίου· δένδρον οὕτινος ὁ κορμὸς προβάλλει ἀπὸ τοῦ στήθους τοῦ νικητοῦ τοῦ Οὐτίκινδ, καὶ, ἀφοῦ διακρίνεται εἰς πολυπληθεῖς κλάδους, συνεινῶ αὐτοὺς ἐπὶ κορυφῇ, ἵνα δώσῃ γέννησιν εἰς τὸν πρίγκηπα Σινεβαλδὸν πατέρα τῆς ἁγίας Ροζαλίας.

Ἀλλ' ὅλη τῆς καταγωγῆς της ἡ εὐγένεια, τοῦ οἴκου της τὰ πλούτη ἡ ἀτομικὴ της καλλονή, οὐδὲν ἔσχυσαν ἐπὶ τῆς νεαρᾶς πρίγκηπισσας.

Ἐγκατέλιπε δεκαοκταετίς τὴν αὐλὴν τοῦ Ρογήρου, καί, ἐλκυομένη πρὸς τὸν μοναχικὸν βίον, ἐγένετο αἰφνης ἄφαντος χωρὶς οὐδεὶς νὰ γνωρίζῃ περὶ τῆς τύχης της, καὶ μετὰ θάνατον μόνον τὴν ἐπανέυρον, ὠραίαν καὶ δροσεράν ὡσεὶ ἀκόμη ἔζη, ἐν τῷ σπηλαίῳ τὸ ὅποιον εἶχεν ἐκλέξει ὡς ἄστυλόν της, καὶ ἐν τῇ στάσει αὐτῇ ἐν ἧ εἶχεν ἀποκοιμηθῇ τὸν ἀγνὸν καὶ γαλήνιον ὕπνον τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Κυρίου.

Τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἦτο ἐσκαμμένον ἐν τινι πλευρᾷ τοῦ ἀρχαίου ὄρους Ἐβίτης, τοῦ πόσον διασήμευ κατὰ τοὺς Καρχηδονικοὺς πολέμους διὰ τὰς ἀπορρήτους θέσεις ἃς παρέσχεν εἰς τοὺς Καρχηδονίους.

[Ἔπειτα. συνέχεια].